

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

DISONANCE.

Eliška Bulířová.

Dnes má duše unavená Veliký má Pátek

Venku divná hudba vřiká, divný parfum, divná vůně, a v mé duši zmatek...

Divná místa, divná světla, divné kolony žen...

divná vůně svadých růží, divný parfum, divná vůně, vazduch jak omámený.

Cizí dotek—cizí pohled svítí pod víčkama,

cizí páhub, cizí záte, cizí štěbí, cizí tváře — jen ta jedna známá...

Jen ta jedna! Jen ta jedna v světě nejdražším mi...

v proměně divných žen se směje — Tragedie — epopeje — s reky neznámými.

OO ŽENU, MATKU TĚŠÍ.

Každou ženu a obzvláště matku těší útulný šťastný domov. Jest jí přírodou určen úkol matky, a co taková, jest nejšťastnější ve svém malém království!

Úkol matky jest velice závažný a časem i těžký, obzvláště je-li jí stížován nerozumným manželem, jak v některých domácnostech se stává. Však vzdor všem překážkám a utrpení, které jest nepříjemná, pakli jest tato obdarována dítkami, tož v nich hledá zapomnění na své strasti, a ním se těší a pro ně se cele obětuje.

Neupírám, že jsou mezi námi též ženy "matky", které své domácnosti a dítčím věnují velice málo času, ale to jsou výjimky. Každá matka, která jen trochu chápe svůj úkol, nalézá předem vždy štěstí a zájem v kruhu své rodiny a vše ostatní jsou jí věci vedlejší. I když již dítka dospívají, tak že nepotřebují tolik dozoru matčina, a jsou jí v práci pomocí vydatnou, přece jen matka nevzdává se svých povinností a drží nad nimi ruku ochrannou. A věru, i tenkrát jest jim velice potřebnou. Nešťastné jsou ty útky, kterým matka země v útlém jejich věku a jsou zanechává dozoru cizím rukoum... Často i otec prožije trapné chvíle, neboť málo těch, kteří by nahradili výchovu a lásku matky!

Libuše Bartoš-Murphyová, Hot Springs, S. D., 21. září 1914. — Ctěná redakce a milé čtenářky! Musím se opět mezi vás podívat. Bydlíme nyní v Hot Springs, S. D., a líbí se nám tu velice. Před třemi lety jsem tu byla zaměstnána jako ošetřovatelka ve vládní nemocnici a tak se tu cítím jako doma. Každé léto sem jede tisíce lidí z východních států aby se zbavili velkých veder, ale letos byli zklamáni, neb tu též bylo neobyčejné horko. Jsou tu čtyři velké koupele, do kterých vtéká ustavičně čerstvá teplá voda a v létě je tam vždy nabitá lidu, který sem přijede se zrelaxovat. Já s deerskou jsem tam též byla mnohokrát a ona si to moc líbala. Každý se divil, že tak malá dívka a přece se nebojí tak velké vody, ale ona se nebojí ničeho a žádného. S každým se hned skamarádí a podá mu ručičku. — Dnes je jí patnáct měsíců. Již chodí a je ráda na venku, takže mám pilno ji hlídat, aby mi neukléla na ulici. Ona má ráda psy, kočky a tak dále a jak je uvidí, hned běží za nimi. Letos na jaře jsem strávila čtyři měsíce doma a pěkně jsem se pobavila s rodiči a přáteli v Linwood a Bruno. Ráda bych je viděla častěji, ale když je to tak daleko, není mi možno. Živobytí je tu velmi drabé, zvláště nyní co počala válka v Evropě. U vládní nemocnice mají na venku koncertní místnost, kde hraje kapela každý večer, tak že se slyšet po celém okolí a vše obveselí. Dvakrát týdně tam též ukazují zdarma pohyblivé obrázky a to je tam vždy plno, neb si člověk může pěkně sednout na čerstvém vzduchu a krásně se pobavit. Již je září a dny jsou již dosti teplé, ale noci jsou chladné a pěkně se to spí. Jak zapadne slunce, hned se udělá chladno, tak že je potřeba nějaký šat, když je člověk na venku. Mnoho lidí sem jede, aby se vy-

léčili z revmatismu. Pijou vodu a břízou koupele a každý si chvívá, že se mu dostane úlevy. Též je tu nemocnice, kde léčí rakovinu, totiž onu, která je na těle. Vnitřní rakovinu neléčí. V květnu jsem navštívila jednu moji přítelkyni u Wayside, Neb. Ona je tam na homesteadu a vše na poli, jako korna a jiné obilí bylo krásné a každý si líbaval, jakou budou mít dobrou úrodu, ale jednu noc v červnu přišly strašné kroupy a vše zničilo. To byla podivná druhá ráno. Co chudákům dala měsíce práce, za pár minut bylo zničeno. Pěnice byla, jako když jí nejlépe poseká, zatlučena do země, tak že se ani hráběmi nedala sebrat. Pak přišlo velké sucho a co by ještě bylo přišlo k sobě, uschlo. Tak místo, aby vydělali na úrodě, ztratili i to, co dali za semeno. I dobytek byl potlučen od krup a pořežán od dráti. Věřte mně, život na claimu není co si lidé ve městě myslí, zvláště když není k dostání dobrá voda. Studně se tam nemohou dělat, neb je moc alkalí ve vodě, proto musejí vykopat velké jámy v zemi a čekat až tam dost naprší, aby byla voda pro dobytek a lid. V zimě je to nečistější, za to ale v létě strašné, neb se musí voda cedit a je tak teplá, že je až odporná, když ale není jiná, musí se zavřít oči a pít dále, však víte, jaká je v létě žízeň. — Tady v okolí se nejlépe podařily vodní melouny a těch je zde až hrůza a jsou hodně laciné. Letos jsem se jich aspoň jednou dosti najedla. Když tu byla naše Blanka, já vím, že by si pochtivala, až by jí bráško boležlo. Končím svůj dopis se srdečným pozdravem na všechny čtenářky, čtenáře a et. redakci.

Pěkně vítáme naši milou přítelkyni v krub dopisovatelek a doufám, že nás častěji nějakou zprávou poctíte, na což se těší již předem Pořadatelka.

Božena Witterova, Ravenna, Nebr. — Ctěná pořadatelko "Ženské Hlídky"! Musím opět několik řádek do té naší milé Hlídky, kterou tak velice ráda čtu, napsat. Byla bych již dříve psala, pro samou práci však jsem se k tomu při nejlepší vůli nemohla dostat. Vždyť teprve jest na farmě více než dost a člověk mnohdy ani neví, kde by měl být ti dříve a co by měl nejdříve udělat. — Počasí jsme zde měli různé — po jaru dostavily se velké deště, takže voda v polích značných škod natropila, později však, když mělo pršet, bylo sucho, které velmi úrodně uskořilo. Pěnice byly místy pěkné a na jiných místech opět špatné — dle toho, jak kde přišlo. S kukuricí je to téměř též takové, místy jest pěkná, jinde špatná a někde vůbec ani klasu nemá. Nyní po dva týdny máme zde tak husté mlhy, že to až člověka duší. Vlasy přitomně jest zde dosti a každý se pilně zabývá setím, tak aby se měl na příští rok zase čím těšit. Kdyžby jenom ten příští rok byl k nám štědrějším, bychom lépe a v čas deště dostávali. Ve dnech 17. až 22. srpna měli jsme v našem městě karneval, který zde již stá společnost pořádala. Ti ale byli chytří a nedopustili, aby člověk něco snad zadarmo uviděl, neboť at do kteréhokoliv stanu člověk chtěl vkročit, všude musel hodné platit. Nejlepší při tom však bylo, když do některého místa z toho vůbec nemá ničeho. — Čtu též o té válece a tu velmi lituji toho lidu ve staré vlasti. — Při čtení těch zpráv umohly je mi až do pláče při vzpomínce, jak ten ubohý lid musí jít do války — jako na jatky a doma musí vše zanechat — manželku, dítka, otec, matku a své sourozence, aniž by tušil, stali opět živ a stráv k nim se vrátí. Jak těžké musí tu být loučení. — Dne 18. září po delší nemoci zemřela zle babička Nových. Od-

chodu jejího trpce želi manžel, 4 synové a 4 deery — všichni již zaopatření a v dobrých poměrech si stojí. Pohřeb zesnulé krajanky odbýval se v neděli, 20. září. Babička Nových přeji lehké odpočinutí. — Nyní musím též napsat něco veselějšího. V pondělí, 28. září, na sv. Václava, odbývá se zde taneční zábava a si-ec v Operní síni, kterou Světová Dřevaří pořádají. Nyní již ukončím, však co nevidět zase nějaký dopis k otištění vám zašlu. Zdravím všechny čtenáře a čtenářky, jakož i et. redakci!

Ctěná slečno! Jest mně velice milým, že jste zase přišla do naší "Hlídky." Doufám, že si na nás častěji vzpomenete, obzvláště teď, když bude trochu po práci na venku. To víte, že máme rády mezi sebou i mladičké hospodyňky. Pořadatelka.

Pani Potsová, Dvůr Telčice, Čechy. — Má drahá Zdenko! Před chvílí jsme obdrželi dva dopisy od Tebe a to jeden ze dne 22. července a druhý z 5. srpna. Však jsme se na ně toužebně očekávali, vdyt' už tomu přes 5 neděl, co jsme nic o Tobě nevěděli. Potěšili jsme se, jenž když víme, že jsi živa a zdráva. O nás nezmáš mít starost, žádný hlad není a nebude, úroda je dobrá, lepší ložské a my jsme zabezpečeni. Máme své stále služné i naturalie (t. j. deputát), tak si dáme semliti a když budeme mít svůj chléb, brambory a nějakého toho krmníka k tomu, tak hlady nezemřeme. Dnes máme lidu u dvora více než jindy k práci, jenže je to ombalina nejvíce z Trnavky, kde mistři ty hochy pustili z učení, tak to jde všesko ke dvoru dlat. Do druhé výzvy jdou 9. září všichni do 42. roků. Ze Zdechovic rukovali všichni jazy a kolik čeledínů, šafářů jsou již starší a tím pádem zůstali doma. Náš pán slibil všem, kdož rukovali, že jim a jejich rodinám bude celou službu po čas války vypláceti. Každý nádenník, totiž i jeho žena, dostane podporu pro sebe a děti, tak že bře některá třeba víc, než když on byl doma. Vojška nám tu přejelo hrůzy — mají ovčenné vlaky a samé pra-porky v barvách, českých nejvíce, také někde v císařských (černo-žlutých). Takto se ale nemůžeme vlakem nikam vydat. Mar-ka Kratochvílova byla v Zahradě a když uslyšela, že přestanou vlaky vozit civilní cestující, jela honem domů. Ale v Kolíně už ji nevezli dál, tam musela večer v 9 hodin na hejtmanství, kde jí teprve dali legitimaci, aby jí vlakem aspoň k nám zšli. Musela být celou noc na chodbě v nádraží a ráno ji svezli do Kladrub a tak zde u nás týden zůstala. A když psaly noviny, že s legitimací berou cestující, tak si jí zase musela opatřit a jela domů minulý týden. Coťta jí trvala skoro tři dny od nás, až by jinak za půl dne doma byla. Ráno jsme jely z domova do Zábře — já jsem jela s ní. Tam jí nechtěli dát lístek, že až z Kolína je trať volná. Tak jsme jely domů a zde ze strážního domku jsme telefonovali do Kladrub a tam nám přednosta odpověděl, že odpole-ďeme může jet z Kladrub a když jsme tam přijely, měli jen jeden víz osobní při nákladním a ten byl přeplněný, tak tam musela čekat do 10 hodin večer. Do Prahy přijela ve 4 hodiny ráno, pak jí poslali na Směhov, že Bušněhradskou nemůže jet. Když ale přišla na Směhov, tak byl vlak už pryč. Musela zas čekat do večera a v noci přijela do Berouna. Tam zase čekat, až pojedje vlak k Rakovníku a v Lužné zase přese-dala na Krupou, tak že přijela ve středu na večer domů — a! pondělka od rána byla na cestě. — Psala, co zkusila po cestě strachu, tak jsem jí odpsalala, aby si přestavila Tvou cestu, která trvala tři neděle. Naši dnes a večerly tento týden ulátějí parní strojem; dříve ovce pro vojsko a teď žita mají zase určitou část dodát. Tu je jako zabavené, ale zaplacené to dostanou. Všecko je dražší, lidé se začátku nejvíce kupovali sůl, neboť každý se bál, že nebude k dostání, ale oni to nejnětudněji pryč budou stále do-vážet. Vlady na nádražích bylo stále lidu — vozili vojákům jídla a pití, doutníky, vůbec všecko možná. Buchtý, koláče, kávu, pi-vo. Naše slečno ze zámu (deery p. JUDr. Otto Mottala, rytíře z Fryvaldu) tam byly také pořá- a rozdávaly potraviny pro voj-

sko. Zjistěte pěkný to příklad od dam — vždy v nejpřednější polo-ženosti se pohybující. Selky napekly a navarily a vozily to k vlakům. Právě před chvílí četl tatínek, jak anglické listy píou, že pryč Praha je celá rozbitá a fe-ka že byla plna krve, však není na tom ani slova pravdy, nic se s námi neděje a všude je jen amu-ny tam někdo je. O pouti žádná muzika nebyla a nikde není a ne-bude po čas války. Tak buď jen dobré mysli, dá Bůh, že vše šťast-ně ukončí. Posledně jsem Ti po-salala jen lístek, protože říkali, že žádná psaní nedojde. Dej Bůh, aby toto psaní došlo a zdravou Tě potěšilo. Noviny už 5 nedělí žádné nepřišly. Jen se nic o nás nestraňuje a doufáme, že vše k dobrému se skončí. Srdečný po-drav Tobě i et. rodině Vítamváso-ové zasílá Tvoje máti. — Pře-čkali jsme válku v roce 1866 a také se nám nic nestalo a bylo to právě v Čechách a teď je to od nás ještě daleko. Ráměně pryč už vozí do Prahy. —

— Zajímavý tento dopis bylo nám umožněno se širší veřejností sdělit hlavně přičiněním tety Vi-támvásové a ovšem laskavostí sl. Zdeňky Potsové, milé naší spolu-dopisovatelky do "Ženské Hlídky." Jsme jisti, že jeho uveřej-něním velice čestným našim pří-telec se zavděčíme, neboť sky-tá se jim tu hodnověrná zpráva, jaké poměry asi v onom okolí Čech panují.

Marie Stehliková, Lincolnville, Kans., 22. září 1914. — Ctěná pa-ní pořadatelko. Přiloženou na-leznete poštovní poukázku, znějící na \$1.50, jako předplatění na milý název "Pokrok," kterýžto ča-sopis vždycky s dychtivostí očekávám, ba někdy se ho ani do-čkat nemůžeme, jak jsme si ho o-blíbili a jemu přivykli—vzdor to-mu, že i jiné odbíráme. Předplat-ním nám sice již dávno vyšlo, však nemohla jsem Vám dříve peníze pro neustále pilnou práci zaslat a jsem tudíž velice ráda, že jste mi laskavě poslyšeli. Zároveň vás snažně žádám, byste byli tak lak-skavi a jako premií přiloženou vzorek stříhu mně zaslali — vel-kost 42 paleů. Srdečně zdravím et. pořadatelku jakož i všechny et. čtenáře a milé čtenářky!

Těž i vy, ctěná paní, přijmete srdečný pozdrav od nás a těšilo by mne, kdybyste též do naší Hlídky občas zavítala — Poř.

Marie Burešová, So. Omaha, Neb., 19. září 1914. — Ctěné čte-nářky "Ženské Hlídky," přijme-te můj pozdrav! He ta babička Uzlavá, jak ta nás umí ku psaní do té naší milé Hlídky popohnat. Nu, vdyt' ale ona sama není také na dopisy tak štedrá. Od té do-by, co se s tím novým "sautem" pochlubila, v naší Hlídece nebyla, ale je to dobré, když aspoň ku psaní ty druhé povzbudí. Paní teta Vítamvásová chce vědět, jest-li se ještě nevěsta upepá, a co ženích? Já bych také byla ráda viděla dědečka Uzlava, co ten to-mu říkal, jestli ještě sliboval jak-ko poprvé, anebo pro pláč ne-mohl ani promluvit. Když ale jsem se oné veselky nesúčastnila, přijmete ode mne blahopřání, by-ťe se na dalších předavaetí lí-tech ve zdraví a spokojenosti do-žijte veselky zlaté, ale potom bych doma nezůstala a poslužím tu družičkou, zdati si toho budeš-prát, totiž zdati do té doby bude-me všichni pohromadě, neb dneš-ní doby si nemůžeme dělat na nie-žádné naděje. Když tak vidíme ty mladé a nadějně životy od nás odehžet, co my můžeme očeká-vat ve věku již pokročilém, ba mnohdy kde by byla smrt vysvo-boditelkou, tam ten krutý host nezavítá a bře matku od dítě-ťe ještě nedospělých, neb otec ži-vele rodiny a není slitavání nad pozostalými. Proti smrti však ne-ní léku a my se musíme podrobi-ti všemu, jak to na nás přijde. — Ano, tak jako to přišlo ve staré vlasti, ale tam jest to daleko hor-ší, než když země někdo z rodiny. Myslímu po předání dopisu paní Kulkové, že nezůstalo ani jedno oko, by nebylo slzou zalí-čeno. Zjistěte si pamatuje, jak my jsme se loučili, když jsme od-cházeli z té naší drabé kolčky, a to jsme odcházeli s tím úmyslem, že si polepíme, že jdeme za ži-ťstím, které jsme nemohli dosá-hnout tam, kde jsme byli zrozeni. Odcházeli jsme však s myšlenkou, že se ještě shledáme, dnes ale když otec neb syn se loučí a od-chází do války a tuž, že se třeba

Neplati, kdo se chváli sám, ale koho chváli lidé!

Stamt, Canada.
Ctěná paní Otoupalíková!
Přiložen Vám zasílám poštovní poukázku na \$1.50, kterýžto obnos Vám dluhuji od 18. července 1913, za ma-ť na líbej pro naši deerskou. Mať se velice dobře osvědčila, před tím jsme upotřebovali všechny možné maťe a prostředky, ale všecko bez účinku, až teprve Vaše mať skutečně pomohla. Přijďte od nás všech nejdělejší díky a odporučujeme Vaši vřelou mať všem trpícím krajanům.
Rodina Nockova.

Ctěná paní Fr. Otoupalíková!
Prosím o zaslání Vašeho přílihu lhé. Jest velice dobré na přiči- choroby a pomáhá od bolesti v krku a hrdle. Zbátávám a štou- Libi Kubalová, Texas.

Dopisy s objednávkou adreujte na:
Mrs. Frances Otoupalík,
VYRABITELKA
David City, Nebraska

více nevrátí, to loučení musí být hrozná a jest to tak jako by ho za živa pochovali. Mám také dva bratry vojáky, z nichž staršího to snad minulo, neb čítá as čtyřicet pět roků, kdežto o mladším ne-vím, jestli je posud mezi živými. V devatenácti letech šel k odvo-vedl, ale že byl slabý, tak ho neod-vedli. On si ale myslil, že by ho třeba vzali až za rok, tak se dal co dobrovolník. Ve vysokém Mý-tě měl vychozené vyšší gymnasi-um a když narukoval, hlásil se do vojenské školy. Po nějakém čase šloží s dobrým výsledkem zkou-šky a potom ho dali do školy k telegrafu, odkud už více nevyšel. Před několika roky mně psal, že jest usazen v Bosně a že se má velmi dobře, že by neměl za velkostatek v Čechách, že má vládní službu a tu že má živobytí zajistěné, ale v pádu nějaké vál-ky, že by byl životem nejistý tak jako ten, který je přímo v boji. A to nás je takových více, že oplá-káme, aneb že se myšlenkou ko-jíme, zdati se v životě ještě se-jdeme, at jest to způsobem jak-ýmkoliv. Ale kam jsem se to až dostala? Čhtěla jsem psát něco veselějšího, asi jak jsem začala, abych ty naše čtenářky rozvese-lila a zatím jsem došla tam jako ti všichni jím. Kdyžby alespoň rostly houby, snad bychom přišli na jiné myšlenky. Nyní jak ně-kam vyjdu, tu se mne každý plá, rostou už houby? Jste tam blíz-ko lesa, mohla byste to vědět. — Však já ubohá vím, že houby ro-stitou jen tehdy, když jsou plné káry houbařů a mají plné košíky, pytle a ranec, a tu teprve dosta-nu chut' jít na houby. Ale co mě napadá, což abychom si udělaly také houbařský den. Dalo by se totiž provolání, kdo si chce na ten slavný den vyjet a podle to-ho, jak by se nás přihlásilo, ob-jednaly by se jedna neb dvě "spe-cial" káry. Toť se rozumí, že by-ehom si museli vzít sebou "fankl" a kde bychom zastavili, tam by se postavila a my bychom se roze-šli po houbách, načež v určitou hodinu zase všichni bychom se pod "fankl" sešli. Souhlasíte-li s tím, tak jistě vám v určitý den dám vědět, kdy houby rostou. — Nesměli bychom ovšem též zapo-menout dáti si vzít obrázky, aby-ehom pamatovali na houbařský den. Neopomněte se tudíž při-hlásit, tak abychom v pádu velké přihlášky dostali dostatek kar. — Pozdrav na všechny!

Ctěná přítelkyně! Věřu, že je člověku těžce psati veselé dopi-sy, když má v sedci těseň. Dou-fejte však, že Váš pan bratr šťastně životem vyvázne — přeje Vám toho ze srdce — Pořadatelka.

Josefa Volaková, Sylvan Gro-ve, Kans. — Ctěná pořadatelko! Žádám Vás, byste mne též mezi sebe laskavě přijaly do "Ženské Hlídky," kterou sice velmi ráda čtu, ale velmi nerada píšu a to hlavně z toho důvodu, že jsem se obávala, abych někdy nebyla snad na překážku. Tentokrát a- le přece se osměluji, neboť po pře-čtení dopisu tety Vítamvásové, v kterém tato líčí, jak ve smu vidě-la paní Uzlavou tančit, aniž mě-la úzkou sukni, tu se nemohu již zdržet, abych se mezi Vás též na-ehvítku nepříšla pobavit. — Te-ťta, tak si myslím, že se Vám to v tom smu muselo velice líbit. Však já nevěřím, že vy se po modě ne-strojíte a obzvláště ve městě. — Čhtí Vám též sdělit, co já si my-slím o těch úzkých sukniích. Dáv-čata naše si koupila mustr, který byl velice hezký. Já pak jsem měla doma čentové kaliko a tu

deery hned rozhodly, že pryč to bude zrovna pro maminku pro domov dobré. Ušily mně tudíž ša-ty po modě. Nyní ale sobě pomys-lete, co se mně přihodilo. Jed- denkrát mužští nebyli doma, když tu v ohradě prasata naléha-vě hlásila se po žrádle. Vzala jsem tedy pej a nesla jsem jim pít a sice v právé těch nových — po modě ušitých — šatech. — Obrády jsem přišla ke vratům u překdy, když v tom jedno z pra-sat proti mně se hnalo. V obavě ihned s pejem pustim se tedy přes vrata, při tom ale nevzpo-mněla jsem na úzkou sukni a v o-kamžiku, když již jsem chtěla na druhou stranu přeskočit, na zem jsem se svalila, při čemž z úzké sukni pojednou udělaly se mně turecké gátě. Od té doby šaty doma nenosím. — Co se týče po-časí, to máme zde přítomně vel-mi příjemné, při kterém hezky se to seje. Ježto v minulém tý-đnu též nám trochu namoklo, ko-jíme se naději, že nám opět pře-nice pěkně vzejdou. Kěz by se na nás zase taková úroda, jako byla letos, zasmála. Jenže záhy zde přišli zaplnili elevatory a po-tom jaksi málo platí a ceny kolí-sají všelijak — od 83c do \$1.00 za bušl. Vejece jsou 18c tucet, mášlo 20c lb. a smetana 25c. Však co my musíme kupovat, to jest drahé. — Nyní tedy již kon-čím a podruhé budu zase o něčem jiném psát.

Ctěná paní! Těší mne, že jste se též osmělila mezi nás do Hlí-dky a bude mne těšiti, když častě-ji nás navštívíte. — Poř.

Dobře sloužilo.

Tak vyslovil se pan John Re-pik ve svém listě. Právě: "Sr-dečně Vám děkuji za Trinerovo Léčivé Hořké Vínó, které jsem v pořádku obdržel. Musím zmno-žit, že mně dobře sloužilo; neboť udržovalo můj žaludek stále v pořádku. John Repik, R. F. D. No. 1, Vancouver, Wash." — To jest zcela přirozený, protože o-nen lék podporuje ztrápení pro-krvní a nedovolí, by se v těle na-shromáždily odpadky potravy, které by otrávil všechny krev. Jest to přírodní lék, obsahující pouze čisté víno a vybrané byli-ny. Účinkuje znamenitě v cho-robách zažívacích, zvláště jsou-li spojeny se zácpou a obtížemi, které působí. V lékárnách. Jos. Triner, velko-výrobee léků, 1333-1339 S. Ashland ave., Chicago, Ill. Trinerův Liment jest mno-hými uznáván za nejlepší lék na mazání těla při namožení, bole-stech revmatických a neuralgi-ckých. Čtena limentu 50c, po-štou 60c. Advertisement

Kotěra & Sloup
vlastní hnojné zásohený obchod
grocerní a železářský,
č. 1261 So. 16. Str., Tel. Doug. 5373
Hospodyňky ušetří vždy peníze, bu-ducí si námi obchodovat. Vždy čer-stvé másko a vejce. 4747

JOHN J. OSTRONIC
praktický plumbář,
licencovaný pro Omahu a South Omaha,
vykonává vždy první třídy v oboru plumbářském, svádění spodního topnat, plynovodů, vo-dovodů a pod. Opravy jsou nář- zvláštěm a vykonáváme je k úplnému uspokojení. Všecké práce vlnu se la nejvřelí pábe. Výpočty zdarma. Zavolajte nás telefonem Tyler, 1299.
Dílma: 1414 Jímá 13. ulice, Omaha, Neb.